

en Undtagelse, som er principstridig. Paa Beskatningens Omraade bør Ministeren ikke have den Slags Bemyndigelse. Det vilde være uheldigt fra mange Sider. Der bør gjælde Lov og Ret, og Enhver bør vide, hvad han skal svare og ikke svare; den administrative Besjæftelse hører ikke hjemme paa dette Omraade. Det er klart, at naar en saadan Begunstigelse skal gives, skal den gives efter et Skjøn, men hvem kan svare for, at det er et Skjøn, som der ikke kan reises begrundede Anker og Indvendinger imod, saa at den ene Brændevinsbrænder vil finde det høist uheldigt, at der gives den anden en Begunstigelse, som den første ligesaa godt burde have. Det vilde utvivlsomt være et uheldigt Forhold. Der vilde komme Ansøgninger ind i Mængde, saa at jeg tror, at selv Finansministeren vilde finde, at han var bedre tjent med ikke at have denne Bemyndigelse. At det er en Forskjel i Indtægten af 200,000 Kr., er ganske vist, og det er jo altid heldigt at have en mindre Stat end en større, men at denne Formindskelse saaledes skal fordeles efter et administrativt Skjøn, er det, vi ikke finde, at der er tilstrækkelig Grund til, eller i og for sig er nogen heldig Ordning. Jeg skal blot tilføje, at det Argument, som for mig var det afgjørende, var den Ytring: „Hvis denne Bemyndigelse gives, vil jeg foretrække at nedlægge mit Dampbrænderi og vende tilbage til Vandbrænderiet“. Hvis Bestyrelsen kan have en saadan Betydning, forekommer det os at være en urimelig Præmie at sætte paa disse ufuldkomne Brænderier; de lide ingen Uret, de behandles ens fremdeles, som de altid ere blevne behandlede, og kunne de under den nuværende Beskatning bestaa, skjøndt de efter de foreliggende Oplysninger kun producere det Halve af, hvad de andre kunne producere, garanterer det, at deres Eksistens skyldes andre Omstændigheder, som maa holde dem oppe, hvad enten Skatten er 2 Kr. 80 Ore eller 3 Kr. 28 Ore.

Finansministeren (Gstrup): Deri kan jeg være fuldstændig enig med den ærede Ordfører, at Administrationen i dette Tilfælde ligesom i alle lignende er bedst tjent med ikke at have Bemyndigelse til en vilkaarlig Nedsættelse eller Østergivelse af Skattebeløb, men noget ganske Andet er det jo, hvad de vedkommende Skatteydere ere bedst tjente med, og det er dog egentlig Hovedsagen. Skulde jeg afgjøre Spørgsmaalet blot efter, hvad der var det Bedstemmeste, det Syggeligste for Administrationen, var jeg fuldstændig af samme Mening som den ærede Ordfører. Naar den ærede Ordfører bemærkede, at, naar disse mindre vel stillede Brænderier hidtil havde kunnet bestaa ved en Produktion af indtil kun $\frac{1}{3}$ pr. Td. Karrum af, hvad de bedst drevne Brænderier have produ-

ceret, altsaa ved en $\frac{1}{2}$ Gang højere Skatteydelse pr. Pot Brændevin end de andre, saa maatte de ogsaa i Fremtiden kunne bestaa, da er denne Slutning ikke fuldstændig rigtig, thi hvis de gennem den hidtidige Karrumsbeskatning have betalt, lad os sige, f. Ex. 2 Ore mere pr. Pot Spirit, end hvad de bedre Stillede have betalt, er det klart nok, at Forskjellen, naar man fordobler Karrumsafgiften, bliver 4 Ore i Konkurrencen. Jeg tror altsaa ikke, at man med Rette kan sige, at, naar 2 Ores Forskjel i Beskatningen ikke har hindret dem i at bestaa, vil de 4 Ore heller ikke hindre dem deri. Dernæst maa jeg endnu bemærke, at disse Brænderier jo ved selve den nye Skatteform blive stillede ugunstigere end alle de andre, end Dampbrænderierne. Dampbrænderierne ville kun undergive sig Produktbeskatningen, naar de finde deres Regning derved. Forholdet mellem Karrumsbeskatningen og Produktbeskatningen er jo efter Lovforslaget baseret paa en forudsat Produktion af 28 Potter pr. Td. Karrum. Ethvert Dampbrænderi, der ikke producerer 28 Potter pr. Td. Karrum, men kun producerer 24, 25 eller 26 Potter pr. Td. Karrum, undergiver sig selvfølgelig Produktbeskatningen og redder sig derved fra at svare den overdrevene Stat. Er altsaa 28 Potter fat for høit, betyder det Intet overfor dem, der kunne gaa over til Produktbeskatningen, idet de saa selvfølgelig gjøre det og svare den lavere Afgift gennem Produktbeskatningen. Men de Brænderier, der ikke kunne gaa over til Produktbeskatningen, ere ogsaa nøbte til, indtil de faae ombygget deres Brænderier, at svare Skatten efter den Norm 28 Potter pr. Td. Karrum. Deri ligger Uligheden; men det er den, man efter Lovforslaget har troet at kunne høde paa ved i Overgangstiden — ikke i de 10 Aar, der overhovedet maa betragtes som Overgangstid, men i 5 Aar — at indrømme dem en Lempelse i Afgiften, hvorigjennem de dog ville have en større Mulighed for at kunne fortsætte deres Tilværelse. Det ærede Medlem for 9de Kreds (Brasch) gjorde før den Bemærkning, hvis Rigtighed jeg ikke tør modsigte, at der skulde være en Uoverensstemmelse mellem, hvad jeg havde udtalt her i Salen om Produktionstabets ved Lykmæssigheden, og hvad Ministeriets sagkyndige Konsulent havde udtalt derom. Jeg tør ikke modsigte det, og jeg antager, at det ærede Medlem har fuldstændig Ret deri; men dersom det forholder sig, som det ærede Medlem citerede, at man uden Tab af Materiale endogsaa vilde kunne gaa videre endnu i Retning af Lykmæssigheden, end man er gaaet før, forekommer det mig, at det ærede Medlem, der ellers er en Modstander af Produktbeskatningen, her har forsynet os med et Argument mere for Nødvendigheden af hestere at komme til Produktbeskatningen, thi ellers vilde jo Statskassen lide et yderligere Tab ved, at man